

Arrest

nr. 155 211 van 23 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2015 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Koptisch christen te zijn. U bent geboren op 1 juli 1982 in Ghed al-Enab, Karmous, gelegen in de stad Alexandrië. U hebt tot uw vijftiengste op dat adres gewoond en u bent daarna verhuisd naar al-Asaferi, eveneens gelegen in Alexandrië. Op dat moment had u ook uw eigen appartement in Sidi Gabir, gelegen boven de winkel die u bezat, en u woonde afwisselend tussen Sidi Gabir en al-Asaferi.

Na uw middelbare studies hebt u vier jaar Toerisme gestudeerd aan de universiteit. U bent afgestudeerd in 2007 en u begon daarna te werken in een hotel. Begin 2010 begon u te werken voor het bedrijf al-

Nour; u stond in voor de relaties met andere bedrijven. Omdat u toen elke dag om 15u gedaan had met werken, hebt u uw eigen kledingzaak geopend waar u kledij en ondergoed voor vrouwen verkocht.

Op 12 december 2011 was u in uw winkel toen enkele personen uw winkel binnenkwamen en u bedreigden om hen geld te geven, anders zouden ze de boel kort en klein slaan. Ze namen zaken uit uw winkel mee en sloegen een paar dingen kapot. Ook u werd geslagen en u bent daarop naar het politiekantoor gestapt om klacht in te dienen. U bent daarna naar het ziekenhuis gegaan waar een medisch verslag werd opgesteld en daarna werd u door de politie doorverwezen naar de veiligheidsdienst omdat het om een ruzie tussen christenen en moslims ging. Door de veiligheidsdienst werd u gedwongen om uw klacht te laten vallen en werd u gevraagd om vergevingsgezind te zijn. U hebt daarop uw klacht ingetrokken. U hebt hetzelfde meegemaakt toen u op 17 augustus 2011 en 8 september 2011 door inbrekers werd geslagen. De laatste keer dat u werd aangevallen en uw klacht diende in te trekken was in september 2012. Daarna hebt u een winkelierster ingehuurd die voortaan uw winkel zou uitbaten. Zij werd niet bedreigd maar af en toe werd ze wel geplaagd. Omdat zij een vrouw is, durfde niemand haar kwaad doen.

Uw ouders zijn al sinds lange tijd actief binnen de kerk. Elke woensdag werd bij jullie thuis een bijeenkomst georganiseerd waarbij onder andere samen werd gebeden. Op een dag waren twee nieuwe mensen naar de vergadering gekomen, ene Hasan (met de bijnaam Bolis) en diens echtgenote Hala. Op 11 januari 2012 is de veiligheidsdienst tijdens een bijeenkomst jullie huis binnengevallen om Hasan, Hala en u te arresteren. Hasan en Hala werden gezocht omdat zij waren bekeerd van de islam naar het christendom en u werd gearresteerd omdat ze u kenden van de vier klachten die u had ingediend bij de politie. U werd gedurende vier dagen door de veiligheidsdienst verhoord en daarna doorverwezen naar de procureur. U zat vijftien dagen in de voorhechtenis en na betaling van 5 000 Egyptische pond werd u op borg vrijgelaten. U ging toen gewoon naar huis en ging door met uw leven. In januari 2013 werd u door de rechtbank bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar. Uw advocaat had u aangeraden om niet in de rechtbank aanwezig te zijn; uw advocaat is intussen tegen deze uitspraak in beroep gegaan. Sinds uw veroordeling verbleef u afwisselend tussen Ghed al-Enab en al-Asaferi. U bracht elke dag commandant Mohammed Samir van de veiligheidsdienst op de hoogte van uw verblijfplaats. Omwille van voornoemde gerechtelijke problemen besloot u in augustus 2013 om uw kledijzaak definitief te sluiten. U bleef wel nog tot ongeveer november 2014 voor het bedrijf al-Nour werken.

Op 19 december 2014 vertrekt u op legale wijze vanuit de luchthaven van Caïro naar Europa. Op 5 januari 2015 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Bij terugkeer naar Egypte vreest u te zullen worden gearresteerd omwille van de rechtszaak. Na uw aankomst in België hoorde u dat commandant Mohammed Samir ongeveer drie dagen na uw vertrek naar uw ouderlijke huis was gegaan om naar uw verblijfplaats te vragen en uw vader heeft hem verteld dat u Egypte had verlaten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, bachelordiploma, attest van vrijstelling legerdienst, verzekeringsdocument, vliegtuigticket, rijbewijs, twee identiteitskaarten, twee kopieën van attesten in verband met uw werk bij het bedrijf al-Nour, een kopie van een uittreksel van uw bankrekening, vier proces-verbalen en twee verslagen van het ziekenhuis.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

U verklaart dat u door de rechtbank bij verstek werd veroordeeld tot zeven jaar gevangenis nadat u bij een christelijke bijeenkomst bij u thuis was gearresteerd. Uw advocaat zou tegen dit vonnis in beroep zijn gegaan. Vooreerst dient vastgesteld dat u tijdens het gehoor dat u hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, had verklaard dat u op 7 december 2013 was veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar (zie Vragenlijst DVZ, 27/01/2015) terwijl u op het CGVS verklaarde dat u in januari 2013 tot zeven jaar gevangenis was veroordeeld. U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt u dat u zich moet hebben vergist (CGVS, pp. 7-8). Dit is echter geen afdoende uitleg om uw tegenstrijdigheid te verklaren, daar u zeer expliciet was in uw verklaringen ten overstaan van DVZ. Dat u over de datum van uw veroordeling wisselende verklaringen aflegt, doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid hiervan.

In dit kader dient evenzo vastgesteld dat u uw verklaringen in verband met uw veroordeling niet kunt staven aan de hand van enig concreet bewijs. U slaagt er niet in om documenten neer te leggen die uw verklaringen ondersteunen. Nochtans werd u tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gewezen op uw medewerkingsplicht om het Commissariaat-generaal zo snel mogelijk documenten te bezorgen ter staving van uw asielmotieven. U had hierop geantwoord dat het onmogelijk was om deze documenten binnen de vijf dagen te bezorgen, maar dat u uw advocaat in Egypte had gebeld en dat hij zei dat jullie één maand nodig hadden om 'iets te kunnen doen'. Intussen, meer dan een maand later, bent u er nog

steeds niet in geslaagd om documenten neer te leggen in verband met uw veroordeling en dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande dit asielmotief (CGVS, pp. 7-8 & 12).

Daarnaast dient vastgesteld dat u verklaart het door u neergelegde paspoort te hebben aangevraagd bij de dienst paspoorten in april 2014. Om een paspoort te bekomen, diende u een kopie van uw identiteitskaart neer te leggen en een attest van uw werkgever, het bedrijf al-Nour. Dat u, ondanks uw veroordeling in 2013, zonder problemen een paspoort hebt bekomen in 2014 lijkt weinig plausibel. Logischerwijze kan er immers van worden uitgegaan dat u geen nieuw paspoort zou kunnen bekomen, omwille van het verbod dat u had gekregen om uw regio te verlaten, zolang u in de beroepsprocedure zat. Dat u vervolgens op legale wijze uw land hebt verlaten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Mocht u werkelijk bij verstek zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar en tegen deze uitspraak in beroep zijn gegaan, dan is het totaal niet geloofwaardig dat u op legale wijze uw land hebt kunnen verlaten terwijl uw beroep nog steeds hangende was. Dat u legaal bent vertrokken, betekent immers dat u niet in de negatieve aandacht van de autoriteiten stond, en dit staat in schril contrast met uw verklaringen. Er kan gezien bovenstaande appreciatie dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door u beweerde arrestatie en veroordeling door de Egyptische autoriteiten (CGVS, pp. 3-4, 10). Dat u anderzijds zelf het risico zou hebben genomen om legaal uw land te ontvluchten, is evenzo een houding die verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven. Deze houding getuigt immers niet van een door u gekoesterde vrees voor vervolging. Dat u dit risico zou hebben genomen, is totaal niet overtuigend en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts verklaart u dat u in de loop van 2011 en 2012 vier keer in uw winkel werd geslagen en bedreigd door een groepje moslims. U hebt in het kader van deze gebeurtenissen vier keer klacht ingediend bij de politie maar hebt deze klachten telkens onder druk van de veiligheidsdienst ingetrokken. Nadat u in september 2012 de laatste keer in uw winkel werd geslagen en bedreigd, hebt u niet meer in uw winkel gewerkt. U hebt toen een verkoopster in dienst genomen die uw winkel heeft uitgebaat tot u besloot om uw zaak definitief te sluiten in 2013. Vooreerst dient opgemerkt dat u, nadat u bent gestopt met werken in uw winkel, geen problemen meer hebt gekend met deze onbekende personen die u bedreigden en sloegen. Daarenboven verklaart u daarna nog tot november 2014 te hebben gewerkt voor het bedrijf al-Nour en uw gewone leven te hebben geleid. Hieruit kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de door u beschreven problemen oplopen tot wat onder systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie wordt verstaan. Daden van vervolging moeten ofwel zo ernstig zijn van aard of zo vaak voorkomen dat ze een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen (artikel 48/3 § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet). Gezien u zelf verklaart geen problemen te hebben gehad met deze personen nadat u in 2012 had besloten niet meer in uw winkel te werken, en u, nog tot november 2014 hebt gewerkt voor het bedrijf al-Nour, kan dan ook niet worden gesteld dat er in uw geval sprake is van een ernstige schending van uw grondrechten. Mocht u werkelijk deze mening zijn toegedaan, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat u niet tot eind 2014 in Egypte zou zijn gebleven en niet zou hebben blijven deelnemen aan het dagelijkse leven (CGVS, pp. 5-7).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Mursi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door

militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernements in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de Koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinaï het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officiëren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinaï en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinaï, in

casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort, twee identiteitskaarten en rijbewijs, hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit en dit wordt hier niet betwist. Uw bachelordiploma en twee kopieën van attesten in verband met uw werk bij het bedrijf al-Nour en de kopie van een uittreksel van uw bankrekening, hebben betrekking op uw studies en werk, niets meer en niets minder, en ook deze elementen staan hier niet ter discussie. Wat betreft het attest van vrijstelling van uw legerdienst, dient opgemerkt dat dit louter een indicatie is dat u bent vrijgesteld van uw militaire dienstplicht, niets meer en niets minder, en ook dit wordt hier niet betwist. Het document van uw verzekering en vliegtuigticket, die u neerlegt om aan te tonen dat u deze documenten nodig had om een Schengenvisum te bekomen, zijn documenten die geen uitstaans hebben met uw asielmotieven. De vier processen-verbaal en twee verslagen van het ziekenhuis hebben dan weer louter waarde ter ondersteuning van een coherent en helder asielrelaas, wat in casu niet het geval blijkt te zijn. Deze documenten zijn niet van die aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan: “Dat de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn geschonden worden alsmede de artikelen 1 van het verdrag van Genève en de artikelen 48, 48,2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet schendt en de artikelen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dat de verzoeker zal aantonen dat de aangevochten beslissing artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schendt, dat de motivatie van de beslissing gebrekkig is, onjuist, onvoldoende en dat door deze beslissing te nemen, het Commissariaat generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en in de zin van subsidiaire bescherming die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken. Dat de verzoeker zal eveneens aantonen dat door de bestreden beslissing te nemen, het Commissariaat een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het principe van goede administratie heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht en dat het dus ten onrechte is dat het Commissariaat generaal verzoeker niet heeft erkend als vluchteling noch de subsidiaire bescherming heeft toegekend.”

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig

ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. In navolging van de het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

U verklaart dat u door de rechtbank bij verstek werd veroordeeld tot zeven jaar gevangenis nadat u bij een christelijke bijeenkomst bij u thuis was gearresteerd. Uw advocaat zou tegen dit vonnis in beroep zijn gegaan. Vooreerst dient vastgesteld dat u tijdens het gehoor dat u hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, had verklaard dat u op 7 december 2013 was veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar (zie Vragenlijst DVZ, 27/01/2015) terwijl u op het CGVS verklaarde dat u in januari 2013 tot zeven jaar gevangenis was veroordeeld. U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt u dat u zich moet hebben vergist (CGVS, pp. 7-8). Dit is echter geen afdoende uitleg om uw tegenstrijdigheid te verklaren, daar u zeer expliciet was in uw verklaringen ten overstaan van DVZ. Dat u over de datum van uw veroordeling wisselende verklaringen aflegt, doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid hiervan.

In dit kader dient evenzo vastgesteld dat u uw verklaringen in verband met uw veroordeling niet kunt staven aan de hand van enig concreet bewijs. U slaagt er niet in om documenten neer te leggen die uw verklaringen ondersteunen. Nochtans werd u tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gewezen op uw medewerkingsplicht om het Commissariaat-generaal zo snel mogelijk documenten te bezorgen ter staving van uw asielmotieven. U had hierop geantwoord dat het onmogelijk was om deze documenten binnen de vijf dagen te bezorgen, maar dat u uw advocaat in Egypte had gebeld en dat hij zei dat jullie één maand nodig hadden om ‘iets te kunnen doen’. Intussen, meer dan een maand later, bent u er nog steeds niet in geslaagd om documenten neer te leggen in verband met uw veroordeling en dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande dit asielmotief (CGVS, pp. 7-8 & 12).

Daarnaast dient vastgesteld dat u verklaart het door u neergelegde paspoort te hebben aangevraagd bij de dienst paspoorten in april 2014. Om een paspoort te bekomen, diende u een kopie van uw identiteitskaart neer te leggen en een attest van uw werkgever, het bedrijf al-Nour. Dat u, ondanks uw veroordeling in 2013, zonder problemen een paspoort hebt bekomen in 2014 lijkt weinig plausibel.

Logischerwijze kan er immers van worden uitgegaan dat u geen nieuw paspoort zou kunnen bekomen, omwille van het verbod dat u had gekregen om uw regio te verlaten, zolang u in de beroepsprocedure zat. Dat u vervolgens op legale wijze uw land hebt verlaten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Mocht u werkelijk bij verstek zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar en tegen deze uitspraak in beroep zijn gegaan, dan is het totaal niet geloofwaardig dat u op legale wijze uw land hebt kunnen verlaten terwijl uw beroep nog steeds hangende was. Dat u legaal bent vertrokken, betekent immers dat u niet in de negatieve aandacht van de autoriteiten stond, en dit staat in schril contrast met uw verklaringen. Er kan gezien bovenstaande appreciatie dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door u beweerde arrestatie en veroordeling door de Egyptische autoriteiten (CGVS, pp. 3-4, 10). Dat u anderzijds zelf het risico zou hebben genomen om legaal uw land te ontvluchten, is evenzo een houding die verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven. Deze houding getuigt immers niet van een door u gekoesterde vrees voor vervolging. Dat u dit risico zou hebben genomen, is totaal niet overtuigend en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts verklaart u dat u in de loop van 2011 en 2012 vier keer in uw winkel werd geslagen en bedreigd door een groepje moslims. U hebt in het kader van deze gebeurtenissen vier keer klacht ingediend bij de politie maar hebt deze klachten telkens onder druk van de veiligheidsdienst ingetrokken. Nadat u in september 2012 de laatste keer in uw winkel werd geslagen en bedreigd, hebt u niet meer in uw winkel gewerkt. U hebt toen een verkoopster in dienst genomen die uw winkel heeft uitgebaat tot u besloot om uw zaak definitief te sluiten in 2013. Vooreerst dient opgemerkt dat u, nadat u bent gestopt met werken in uw winkel, geen problemen meer hebt gekend met deze onbekende personen die u bedreigden en sloegen. Daarenboven verklaart u daarna nog tot november 2014 te hebben gewerkt voor het bedrijf al-Nour en uw gewone leven te hebben geleid. Hieruit kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de door u beschreven problemen oplopen tot wat onder systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie wordt verstaan. Daden van vervolging moeten ofwel zo ernstig zijn van aard of zo vaak voorkomen dat ze een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen (artikel 48/3 § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet). Gezien u zelf verklaart geen problemen te hebben gehad met deze personen nadat u in 2012 had besloten niet meer in uw winkel te werken, en u, nog tot november 2014 hebt gewerkt voor het bedrijf al-Nour, kan dan ook niet worden gesteld dat er in uw geval sprake is van een ernstige schending van uw grondrechten. Mocht u werkelijk deze mening zijn toegedaan, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat u niet tot eind 2014 in Egypte zou zijn gebleven en niet zou hebben blijven deelnemen aan het dagelijkse leven (CGVS, pp. 5-7).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Mursi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernements in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd.

De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de Koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier. Deze motivering wordt zoals verder blijkt door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd noch wordt voor deze vaststellingen een aannemelijke verklaring gegeven zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn verklaringen elkaar aanvullen en het eerste verhoor korter was, meent dat er geen tegenstrijdigheid bestaat en stelt dat de eerste datum op de veroordeling tot een geldboete slaat en de tweede datum de veroordeling tot een gevangenisstraf behelst, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins blijkt uit verzoekers verklaringen. De Raad stelt vast dat de door verzoeker opgegeven data zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slaan op de veroordeling tot 7 jaar gevangenisstraf. Zo werd op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende opgetekend: *“Wanneer werd je veroordeeld tot 7 jaar opsluiting? 07.12.2013”* (stuk 11, vragenlijst, punt 3.5.). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker *“In januari 2013 had ik een andere veroordeling gekregen. 7 jaar gevangenis”* (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Verzoekers verklaringen zijn aldus wel degelijk tegenstrijdig, ongeacht de duur van het eerste verhoor. Bezwaarlijk kan worden gesteld dat zij elkaar aanvullen. De algemene stelling dat het verhoor niet werd voorgelezen en dat niet alles werd genoteerd wat er werd gezegd is slechts een bewering zonder feitelijke grondslag en is dan ook geenszins bij machte om verzoekers tegenstrijdige verklaringen te verklaren of te verschonen. Het door verzoeker algemeen ontwikkelde betoog omtrent tegenstrijdigheden wordt niet nader geconcretiseerd noch gepersonaliseerd en kan dan ook geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De Raad stelt vast dat verzoeker ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen bewijsstukken kon neerleggen in verband met zijn veroordeling.

In onderhavig verzoekschrift houdt verzoeker vol dat hij tot dusver de documenten niet heeft bekomen en hier niet aan kan doen. Waar verzoekers raadsman het volgende toevoegt: *“dat het zeer goed mogelijk is dat een overheid moeilijk of niet documenten zal afleveren die hen in kwaad daglicht zouden kunnen stellen en een overheid vermoedelijk zal vragen waarom een dergelijk document gevraagd wordt. Dat wanneer aan een overheid een dergelijk document gevraagd wordt, deze overheid op zijn hoede zal zijn, te meer daar het in het buitenland geweten is dat Kristelijke Kopten vaak te kampen hebben met problememen in zake rechtsbescherming en allerhande discriminaties, hetgeen algemeen geweten is”*, wordt opgemerkt dat dit slechts een hypothetische stelling is die niet bij machte is om het ontbreken van documenten meer dan een maand nadat zijn advocaat in Egypte had gesteld dat hij ongeveer één maand nodig had *“om iets te kunnen doen”* te verschonen.

De Raad stelt overigens vast dat verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neerlegt met hierbij vier stukken in verband met zijn veroordeling vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Vooreerst stelt de Raad vast dat al deze stukken fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Slechts op één stuk werd een stempel aangebracht en dit stuk werd tevens met pen in blauwe inkt ondertekend. Het feit dat er op een fotokopie een stempel aangebracht werd, die overigens zeer onduidelijk is, en met pen ondertekend, maakt het desbetreffende stuk niet authentiek. Dit kan immers door iedereen op een fotokopie worden aangebracht. Overigens wordt vastgesteld dat de handtekening van de griffier op dit stuk verschilt met de handtekening van de griffier zoals aangebracht op de overige drie neergelegde stukken. Aangezien uit de vertaling van de vier stukken blijkt dat de griffier telkenmale dezelfde persoon was, doet de vaststelling dat deze handtekening verschillend is meteen afbreuk aan de authenticiteit van het desbetreffende stuk.

De vaststelling dat verzoeker op legale wijze zijn land heeft verlaten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven. De verklaring dat hij legaal is vertrokken, betekent immers dat verzoeker niet in de negatieve aandacht van de autoriteiten stond, en dit staat in schril contrast met zijn verklaringen. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert “*dat nergens uit het dossier blijkt waarop de onderstelling berust*”, dient te worden opgemerkt dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering dienaangaande gebaseerd is op verzoekers eigen verklaringen die redelijkerwijs niet aannemelijk worden geacht. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker in 2014 een paspoort heeft kunnen bekomen terwijl hij in 2013 veroordeeld werd en het verbod had gekregen om zijn regio te verlaten. Dit behoeft geen verdere staving. Waar verzoeker algemeen verwijst naar de werkelijkheid, de wet en het feit dat veel moslimbroeders het land hebben kunnen verlaten in een analoge situatie maakt hij zijn concrete situatie geenszins aannemelijk. Dit volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Ook het argument dat door beroep aan te tekenen de gevolgen van de veroordeling bevrozen, is louter een bewering die niet wordt gestaafd. Waar hij stelt dat hij een paspoort heeft aangevraagd via de versnelde procedure en meer heeft betaald en aanneemt dat de computer daarbij niet wordt geraadpleegd, dient te worden opgemerkt dat dit slechts een assumptie van verzoeker is, doch niet bij machte is om zijn geloofwaardigheid te herstellen. Dit risicovol gedrag is in redelijkheid zelfs niet te verenigen met de voorgehouden vrees en ondermijnt zijn geloofwaardigheid. Volgens verzoeker wordt hierdoor voorbijgegaan aan de manier waarop illegaal vertrek verloopt en geeft hij aan dat zijn raadsman hem verteld had dat hij door middel van een beroep tijd kon winnen om te kunnen vluchten en duidelijk wees op de gevaren van illegaal vertrek en de gevaarlijke en onmenselijke omstandigheden desbetreffend. Waar verzoeker wijst op de manier waarop illegaal vertrek verloopt en de gevaren van de reisweg uiteenzet, maakt verzoeker het risico dat hij heeft genomen door legaal te vertrekken niet aannemelijk. Bij legaal vertrek bestond immers het risico dat verzoeker geheel niet zou kunnen vertrekken en overgeleverd zou zijn aan de autoriteiten van zijn land van herkomst die hij vreesde. Indien hij daadwerkelijk de overheden in het land van herkomst zou vrezen, is het dan ook niet aannemelijk dat hij een dergelijk risico zou nemen, de gevaren van een illegaal vertrek ten spijt. Het argument dat hij door middel van een beroep tijd kon winnen, is slechts een bewering en aldus niet bij machte afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad ziet voorts niet in dat het redelijk was te verwachten dat een legaal vertrek zou kunnen lukken enkel omwille van het feit dat hij familie had. Verzoeker licht dit niet verder toe.

Uit het enkele argument dat uit verzoekers relaas blijkt dat hij tot op het laatste moment de overheid aan het lijntje heeft gehouden en misleid en deze dus niet gealarmeerd heeft inzake een mogelijks vertrek, kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de door verzoeker beschreven problemen oplopen tot wat onder systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie wordt verstaan. Daden van vervolging moeten ofwel zo ernstig zijn van aard of zo vaak voorkomen dat ze een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen (artikel 48/3 § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet). Gezien verzoeker zelf verklaart geen problemen te hebben gehad met de desbetreffende personen nadat hij in 2012 had besloten niet meer in zijn winkel te werken, en hij, nog tot november 2014 heeft gewerkt voor het bedrijf al-Nour, kan dan ook niet worden gesteld dat er in verzoekers geval sprake is van een ernstige schending van zijn grondrechten. Mocht verzoeker werkelijk deze mening zijn toegedaan, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat hij niet tot eind 2014 in Egypte zou zijn gebleven en niet zou hebben blijven deelnemen aan het dagelijkse leven (stuk 5, gehoorverslag, p. 4-7).

De stelling dat de vrijstelling van de legerdienst een indicatie is waarom het verlaten van het grondgebied in de hand werd gewerkt, is opnieuw slechts een bewering die door verzoeker geenszins wordt toegelicht. De Raad meent dan ook dat het attest van vrijstelling van legerdienst, louter een indicatie is dat verzoeker is vrijgesteld van zijn militaire dienstplicht, niets meer en niets minder. De vier processen-verbaal en twee verslagen van het ziekenhuis hebben dan weer louter waarde ter ondersteuning van een coherent en helder asielrelaas, wat *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Deze documenten zijn niet van die aard om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen. Het enkele argument dat zij wel bewijswaarde hebben en een theoretische betoog omtrent het bewijs, kan op het voorgaande dan ook geen ander licht werpen.

Waar verzoeker met betrekking tot de processen-verbaal het gebrek aan efficiënte rechtsbescherming hekelt en meent dat het verzoek de klachten in te trekken strookt met informatie in het administratief dossier, dient te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk kan doen aan het voorgaande. Documenten

beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.5. Voorts besluit de Raad na lezing van het administratief dossier dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op de bovenstaande vaststellingen, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen.

2.6. Het vluchrelaas van verzoeker is niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Het algemene betoog omtrent de situatie van Koptische christenen en de verwijzing naar de kerk waartoe verzoeker behoort, volstaat niet om aan te tonen dat in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

Immers, uit de COI Focus *“Egypte. Situatie van de christenen”* van 25 maart 2015, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar nog niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de Koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: "*Egypte – Veiligheidssituatie*" d.d. 3 december 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de recente informatie die werd toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus: "*Egypte – veiligheidssituatie*" d.d. 20 augustus 2015) blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze overgemaakte informatie blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviserd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijk sectaire conflicten voor en dan voornamelijk in de gouvernementen Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd.

In het noorden van de Sinaï is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadististen en het Egyptisch leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijk mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinaï. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilyat-al Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilyat-al Sina bevindt zich in het noordoosten van de Sinaï en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinaï, *in casu* El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilyat-al Sina in de Sinaï ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien, tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele

autoriteiten. Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Wilyat-al Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op voorgaande informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

De Raad stelt vast dat verzoeker kritiek uit op de informatie aanwezig in het administratief dossier, maar er geenszins in slaagt deze informatie te ontkrachten. Verzoeker beweert dat *“het cedoxa-rapport zelf aangeeft dat bepaalde bronnen buiten beschouwing worden gelaten, hetgeen een eenzijdigheid inhoudt nu juist in het algemeen Kopten incidenten aangeven wanneer zij zo bevangen zijn door emotie dat zij de bangheid onderdrukken (p.3) . Dat Koptische mensenrechtenorganisaties blijkbaar niet werden geraadpleegd.”*.

Uit het rapport *“COI Focus “Egypte. Situatie van de christenen” van 25 maart 2015”*, waar verzoekers kritiek op doelt, blijkt integendeel dat het gedane onderzoek gebaseerd is op uiteenlopende bronnen die worden erkend voor hun betrouwbaarheid aangezien een objectief en evenwichtig begrip van de situatie van de christenen een strenge selectie van de bronnen vereist. Ook blijkt het over het algemeen gaat over referentiewerken die gespecialiseerd zijn in de situatie van de Kopten. Hieruit blijkt tevens dat de inhoud van de websites van de Koptische diaspora werd weggelaten aangezien zij het interconfessioneel geweld in Egypte vaak op een emotionele en eenzijdige wijze behandelen en worden geruchten niet in vraag gesteld of nagegaan. Verzoeker slaagt er met zijn kritiek niet in afbreuk te doen aan deze objectieve informatie. Waar verzoeker er nog op wijst dat de informatie te algemeen is en hij naar de kerk verwijst waartoe hij behoort, brengt hij zelf geen informatie aan waaruit blijkt dat de informatie aanwezig in het administratief dossier en gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij niet voor zijn situatie van toepassing is.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF